

Utanför - inuti

CAMILLA HAMMARSTRÖM om Annica Karlsson Rixons erövring av områden som varit förbehållna andra

När vi kommer till främmande platser lägger vi märke till detaljer som de bofasta inte fäster något avseende vid. Blicken är frisk och nyfiken, just därför att den saknar en lokal referensram.

Annica Karlsson Rixons fotoserie *Truckers and Others* (1994–1999) bygger på en sådan blick. Konstnären har fått syn på skönheten hos de många långträdare som genomkorsar den amerikanska västkusten där hon bor under några år på nittiotalet. Som utanförstående fångas hon av färgprakten och den heraldiska rikedom av logotyper som smyckar de blänkande, omsorgsfullt putsade fordonen. Men också av de män ur arbetarklassen som för fram dem på vägarna. Några vinkar åt henne när hon fotograferar dem, andra besvarar hennes intrång med en obscen gest.

Bilderna redovisar öppet maktförhållandet mellan konstnären och de människor som utgör rekvisitan i hennes berättelse. Till skillnad från det dokumentära reportaget där fotografens maktposition förblir dold, är den här en viktig komponent i verket.

Utställningskatalogen ger en möjlig förklaring till varför hennes långtradarbilder känns så oförskräckta och innerliga. Konstnären är inte infödd i den övre medelklass som normalt dominerar konstscenen, utan har själv en far som under hennes barndom arbetade som just långtradarchaufför.

Bilderna rymmer alltså ett dubbelt outsidersperspektiv: ett geografiskt och ett klassmässigt. Med arbetarbakgrund ansluter man sig inte lika självsäkert till den skara som formulerar världsbilder och skriver historia. Det kan vara frustrerande, men innebär också ett oberoende som vidgar synfältet.

Erövringen av områden som varit förbehållna andra är ett underliggande tema i Annica Karlsson Rixons konstnärskap. Också som kvinna handlar det om att skriva in sig i en tradition där förebilderna är få. Landvinningarna dokumenteras för att de inte ska suddas ut i historieskrivningen. Porträtten av konstnärsvänner och kolleger från de senaste åren blir till ett vittnesmål om en tid då många kvinnliga konstnärer tog sig in på den internationella konstmarknaden. Men de är också en skildring av vardagsliv, solidariska nätverk och gemenskap.

Det som likväl slår mig när jag tar del av installationen *Resonance* (2005–06) är ensamheten och utsattheten hos de medverkande.

Annica Karlsson Rixons "Di Pietro", 1998.

Konst

Annica Karlsson Rixon
TODAY TOMORROW FOREVER
Norrköpings konstmuseum
Tom 21 maj, därefter på
Göteborgs konsthall och Uppsala
konstmuseum

Kanske läser jag in för mycket av mig själv och min egen kamp för att bibehålla självkänslan som skapande subjekt. Det är något ångestfullt med att ta steget över de normativa gränserna och utsätta sig för omvärldens fientlighet. Det kräver själsstyrka.

Verket som är ett samarbete med **Anna Viola Hallberg** består av filmade porträtt, stillbilder och intervjuer med tio personer som arbetar inom konstvärlden. Det rör sig om beslutsamma och verbala människor som lyckats skapa sig ett eget rum att arbeta i. Eller som en av dem uttrycker det: *"Jag har så länge jag minns alltid vetat om jag vill någonting eller inte. Jag har känt väldigt starkt om något är bra eller dåligt för mig. Jag har aldrig haft särskilt mycket tvekan om vad jag vill för någonting."*

Det intressanta är att de här konstnärernas verksamhet tycks så avhängigt ett nomadiskt tillstånd, där man rör sig över nationsgränserna för att undgå de lokala hierarkiernas grindvakter. Utställningen i Norrköping är en kärleksförklaring till denna fruktbara strategi.

[Camilla Hammarström](#)

Utskriftsdatum: 2006-04-06

Webbadress: <http://www.aftonbladet.se/vss/kultur/story/0,2789,799737,00.html>

Tipsa oss!

MMS & SMS: 72104

Mejla: ettan@aftonbladet.se

Ring: 08 - 411 11 11

© Aftonbladet Nya Medier